

# Den Sidste Container

"Her er vi så!" sagde Svend glædestrålende, da han åbnede hoveddøren.

"Velkommen hjem igen, Bedstefar," sagde vi alle, også dem hvis familiære binding var en anden.

Bedstefar – ja, det var virkelig *min* bedstefar, for jeg var søn af hans søn, føromtalte Svend – var tydelig rørt. "Jeg troede ikke, at jeg skulle træde over denne dørtærskel igen. Det har været en hård tid. Men tak alle sammen for den rørende velkomst."

"Værsgod, her er dine tøfler," sagde tante Erna, hans datter.

"Jamen, det er da ikke mine tøfler," protesterede han.

"Nej, de gamle lasede kunne man da ikke være bekendt mere. Vi har købt nogen nye."

Bedstefar så lige så lykkelig ud for de nye tøfler som en ballerina, der netop til premieren på en ny ballet får præsenteret et par nye balletsko. "De gamle havde nu nok holdt til resten af mine dage," mumlede han. Erik, Ernas mand, nikkede, dog heldigvis uden at Bedstefar så det.

"Lad mig tage din frakke, Bedstefar," sagde Lene, min kusine. "Det er blevet forår, helt passende til du kom hjem fra sygehuset.

"Kom ind til festbordet, vi har kaffe og kage parat," indskød jeg.

Bedstefar blev tydelig rørt, især da han så lagkagen med de mange flag. "Tak, kære børn, det er virkelig alt for meget."

"Måske skal Bedstefar først have skiftet ble," mente den 5-årige Marie, sikkert ud fra de bedste hensigter.

Bemeldte person standsede op. "Det er mere end firs år siden at jeg har fået skiftet ble. Men hos dig er det jo ikke så længe siden. Jeg har skiftet ble på din mor, og hvis det ønskes, kan jeg gerne gøre det igen."

Lena blev blussende rød, resten af de voksne grinede, kun Marie begyndte at græde. Bedstefar blev opmærksom på, hvad hans bemærkning havde udløst hos oldebarnet, og trak straks i land igen. "Kære Marie, jeg ville ikke fornærme dig, kom hen og kys mig, så snakker vi ikke mere om vores bleer, det ødelægger bare appetitten på den dejlige lagkage." Marie og Bedstefar forsonedes og vi kunne gå over til næste punkt på velkomstceremonien.

"Sæt dig ned i din yndlingsstol, far" sagde min mor, altså egentlig hans svigerdatter, Stefanie. "Vi har taget den fra opholdsstuen, der måtte jo mobiliseres nogle siddemuligheder til det store selskab. Bortset fra den lille Henrik vil alle sidde med til bords." Henrik var Maries lillebror, der lige var fyldt to år og dermed konstant måtte være under opsyn. Det er den alder, hvor forældrene så småt er ved at fortryde den glæde, de tidligere har givet udtryk for, da barnet lærte at gå.

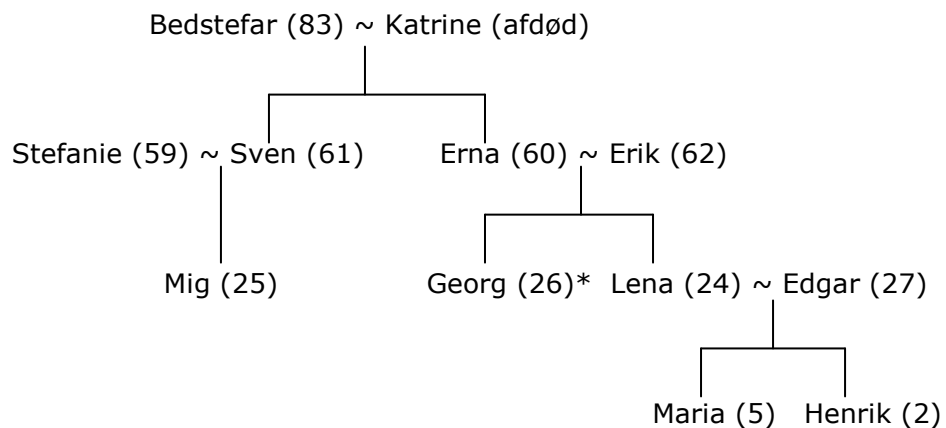
"Marie, du må sidde på klaverstolen," sagde hendes far, Edgar.

"Georg kunne ikke komme, han rejser til Indien i aften," sagde Lena, hans søster.

Hermed har jeg introduceret hele familien, der på denne strålende april dag modtog Bedstefar ved hans hjemkomst fra sygehuset. Læseren har allerede svært ved at holde rede på de mange navne og slægtsskabsforholdet, således at jeg af ren medlidenhed med disse for alderen så typiske problemer vil indsætte et stamtræ. Alderen af de enkelte familiemedlemmer er her angivet i parentes. Apropos alder, den eneste der var helt på det rene med den stadig mere komplicerede familie var Katrine, min bedstemor, men hun døde sidste år, og efter den tid har Bedstefar faktisk skrantet meget, inden han for et par måneder siden blev indlagt med et slagtilfælde.

Det så ikke godt ud. Straks, da det skete, håbede vi, at han atter måtte blive rask. Da der ikke var nogen fremskridt den første uge var der flere i familien – jeg vil ikke nævne nogen navne her, - der åbent sagde, at det sikkert var det bedste der kunne ske, hvis han døde snart. Det gjorde han altså ikke, og så modificerede pessimisterne udtalelserne til, at det dog var bedre om han fik en ende på det end at komme på plejehjem med en svær lammelse og uden evne til at tale, hvad der så siden måtte foregå i hovedet på ham. Som om også denne prognose skulle gøres til skamme, havde Bedstefar så pludselig efter en hel måned gjort fremskridt, men han var nu blevet skrevet op til at komme på plejehjem, lammelsen umuliggjorde at han atter kunne komme hjem, havde lægerne sagt.

Efter at de havde sagt det, gik også lammelsen tilbage, og bedstefar lærte igen at gå, 82 år efter at han havde lært det første gang. Lægerne holdt fast ved plejehjemmet, men Bedstefar havde også et ord at skulle have sagt; ordet var "Nej!" Det havde overrasket os alle, efter at vi nu havde accepteret skæbnen (hans skæbne, vel at mærke), men som hans familie følte vi naturligvis en forpligtelse til at understøtte hans beslutning, og her var vi altså.



*Familens stamtræ. Georg, det heldige asen, var ikke med til motagelsen af Bedstefar.*

"Jeg er måske blevet gammel og sær, og sådan et slagtilfælde er heller ikke sundt for hukommelsen, men jeg kan ikke huske disse kopper."

"Har du glemt, at vi forærede dig et helt nyt stel til jul?" spurgte Erik.

"Mærkeligt, jeg kan da udmærket huske julen. I var jo så søde at have inviteret mig til en fire-generationsfest. Hvor glad Maria blev for sit dukkekøkken mens Henrik ikke helt kunne fatte betydningen af den plastiktraktor, Julemanden bragte ham. Kører han på den nu?"

"Nej," sagde Lena, "men Julemanden har gjort et stort indtryk på Maria. Hun taler om ham meget endnu." Og så kneb hun taknemmeligt et øje mod den gamle julemand.

"Ja, det er jo også en fantastisk gammel gut," fortsatte dennes stedfortræder på jord. "Mange hundrede år gammel, skulle han være. Men tilbage til mine julegaver: Jeg kan huske piben, selvom jeg jo ikke må ryge mere og da slet ikke nu. Så den strikkede trøje, men et kaffestel?"

"Det var ikke kun et kaffestel," forklarede Svend. "Også alle tallerknerne er nye. Vi havde bestilt det, men det kom først efter at du var blevet syg." Det var selvfølgelig en nødløgn, men hvem havde ventet at Bedstefar i den grad havde hukommelsen i orden? Hans behov for kopper og tallerkner var dækket af et mærkeligt sammelsurium, repræ-

senterende forskellige faser af hans liv. Der var næppe tre dele, der var ens, på den vis var de værdiløse for efterverdenen, og de havnede i den første container for nogle uger siden. Da vi så for nogle dage siden fik at vide at Bedstefar ville hjem, havde vi skyndt os at købe et helt nyt stel, måske ikke så fornemt, men tolv personer kunne glædes over dem samtidig. Og nu var vi allerede ved at blive afsløret. Vi måtte skynde os at aflede opmærksomheden.

"Nu skal du få et stykke lagkage – jeg har selv købt den," sagde Erna.

"Ja, du har jo desværre aldrig været god til at bage," svarede Bedstefar tørt. "Men så længe du har råd til at kompensere for de manglende egenskaber med pekuniære midler er det da i orden. Vi fik dig jo godt gift, inden Erik mærkede noget."

Erik var en lattermild type. "Erna har jo heldigvis mange andre gode egenskaber, og hvad kagerne angår er det ikke alle, der kan vælge så fine kager ud."

Bedstefar tog for sig af bordets glæder. "Det er dejligt at være sammen med hele familien, I skal have mange tak for denne velkomst. Det er kun trist, at ikke Katrine kan opleve det. Giv mig lige kassen med billeder, jeg vil genopfriske mindet om hende med de sidste fotos, som jeg ikke har fået sat i album endnu."

"Øh, hvor opbevarer du de billeder, far?" spurgte Svend.

"Inde i soveværelset på den lille kommode. Der stod den i hvertfald da jeg kom på sygehuset." Bedstefar havde orden i sagerne. Allerede sidste år var han flyttet ned i det lille gæsteværelse og havde dermed ingen grund til at kæmpe med trapperne i den alt for store og rummelige villa.

Svend havde nok en dårlig fornemmelse, men gjorde gode miner til slet spil. Han gik ind i soveværelset men kom straks tilbage igen. "Der må have været nogen, der har ryddet op, kassen står ikke på sin plads."

"Nå, så bring mig bare det sidste album, det står i hvert fald inde i den anden stue, ved siden af fjernsynet." I modsætning til resten af familien havde bedstefar næsten alle sine familiefotos klæbet ind i album. Mine forældre havde deres billeder i kasser af fem år ad gangen. Her lå de og ventede på bedre tider.

"Jeg tror, at jeg har set det et andet sted," råbte Edgar og fløj ud i entréen. Han lukkede døren til spisestuen, men da entréen ikke er særlig stor og ellers kun har en dør til gæstetoilettet, var det oplagt at han styrtede ud i haven. Kort efter kom han tilbage med seks album, der var præget at et udendørs ophold sammen med med et gipspulver. Han tørrede skyndsomt et af dem af med ærmet, mens Lena kritisk så til. "Jeg tror, dette er det sidste."

"Ja, det stemmer, men hvorfor er det så snavset, og så koldt?"

"Det har far vel lige hentet op fra den sidste container," sagde Maria.

"Shh!" var der flere der sagde. Jeg mente at kunne høre mange tæer krumme sig i skoene, det kan ikke kun have været mine egne.

"Det er af børn og fulde folk, man skal høre sandheden," raisonnerede Bedstefar bittert. "Hvis der er en 'sidste container,' må der vel også have været en første, ja, måske endnu flere. Jeg får pludselig lyst til at tage resten af huset i øjensyn."

Pinligt, yderst pinligt, men hvad kunne man gøre? Der var ingen der vovede at stoppe Bedstefars videre fremfærd, nu i dagligstuen med de flotte antikke møbler – altså de møbler, der en gang havde været der. De havde indbragt en formue.

Bedstefar slugte hørbart, da han så det halvtomme rum. "Vi har moderniseret lidt," forklarede min mor lidt dumt. I det samme ringede telefonen. Bedstefar havde allerede røret i hånden, da jeg kom styrtende ind.

"Nej, De må have fået forkert nummer, huset er ikke til salg ... så vidt jeg ved." Han lagde røret på og gik tilbage til kaffebordet.

"Jeg skulle ikke have været kommet hjem igen. Ring til plejehjemmet at jeg alligevel kommer. Den smule, jeg har tilbage af livet, vil jeg jo under alle omstændig-

heder tilbringe i fremmede omgivelser." Han tog det andet album op uden at ænse snavset. "Spildt, spildt."

Det var Bedstefars sidste ord. Hans hovede sank ned på den halvt spiste kage. Han kom ikke tilbage til sygehuset, heller ikke til plejehjemmet, han kom direkte til kirkegården, hvor bedemandsfirmaet havde en afdeling til opbevaring af de afdøde kort før begravelsen.

Mens familien var beskæftiget med den pinefulde afsked, snuppede jeg de seks album fra bordet og bar dem ud i min bil. Så gik jeg hen til containeren – den sidste container – hvor jeg fandt resten. Den omtalte kasse var røget ud længe forinden. Da jeg kom hjem, rensede jeg alle album med en fugtig klud og glædede mig over, at det ikke havde regnet siden de var blevet smidt ud. Jeg opbevarer dem nu til minde om mine bedsteforældre på fædrene side. Det er nu fem år siden. Jeg må snart se endelig at få kigget dem igennem.

### *Til Minde om Minderne*

Lörrach, den 7.01.2006

John Schou